

τήριον τῶν ἀτρώτων κόπων του. Αἱ περὶ τούτου ἐπιστολαί, γεγραμμέναι κατὰ τὸν εὐτράπελον τρόπον τοῦ Εὐγενίου, ἀστειζομένου μάλιστα περὶ τοῦ ἐνδόξου γένους του, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόσπασις ποσῶς δὲν τὸν λυπεῖ, εἶναι ἐπίμετρον τῶν παρὰ τοῦ φιλοτίμου Ἰερῶος Κατράμη φιλοπονηθεισῶν διασαφήσεων.

Τὸ κατ' ἐμὲ πλέον δὲν διστάζω, ἂν ὁ Εὐγένιος ἦτο Ζακύνθιος, οὔτε ὑπάρχει ἀνάγκη ἄλλης ἀποδείξεως, πλανηθεὶς δὲ περὶ τούτου ἄλλοτε, ὥστε νὰ τὸν ὀνομάσω Κερκυραῖον, παρηγοροῦμαι, διότι ἡ πλάνη μου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀξιόλογον ταύτην διατριβήν.

Π. ΚΑΛΑΙΓΑΣ.

ΘΕΜΙΣ

Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Συντασσομένη ὑπὸ διζφύρων νομομαθῶν,
ἐκδιδομένη δὲ ὑπὸ Λεωνίδα Σγαῦτα.

Τόμος 6. 1854.

—ο—

Ὁ Κύριος Λεωνίδας Σγαῦτας ἐδημοσίευσεν πρό τινος καιροῦ ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ συγγράμματι δύο δικονομικὰς πραγματείας τοῦ μακαρίτου Χριστοδούλου Ρουσοπούλου, ἀντισταγγαλέως παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ ὑψηλοῦ ἐν τῷ τοῦ Ὁθωνος Πανεπιστημίου. Αἱ πραγματείας αὗται εἰσὶ τὸ κείμενον τῶν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ πανεπιστημίῳ παραδόσεων τοῦ ἐμβριθοῦς καὶ σεμνοῦ ἐκείνου λειτουργοῦ τῆς Θεμίδος, ὁστις, ἀποθανὼν ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του, κατέλιπεν ἐντε τῷ δικαστικῷ συλλόγῳ καὶ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἀνεξάλειπτον τὴν μνήμην τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς παιδείας του, ἀφορῶσι δὲ δύο ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων καὶ δυσκολωτέρων τμημάτων τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τὸ περὶ ἐνδίκων μέσων (σελ. 1—82.) καὶ τὸ περὶ ἀποδείξεων (σελ. 83—382).

Ἡ ἀκριβὴς παράθεσις τῶν Ῥωμαϊκῶν, Βυζαντινῶν, Γαλλικῶν καὶ Γερμανικῶν ὀρισμῶν ἀρ' ὧν ἐρανίσθη ὁ ἡμέτερος νομοθέτης τὰς διατάξεις τῆς Ἑλληνικῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἡ ἐμβριθὴς συζήτησις τῶν ποικίλων ζητημάτων καὶ πρὸ πάντων ἡ σαφήνεια καὶ ἡ λογικὴ τάξις τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς λύσεως αὐτῶν, καθιστῶσι τὰς μελέτας ταύτας πολῦτιμον ὄνηγόν τῶν περὶ τὴν δικονομίαν ἀσχολουμένων, ὧν οἱ πλείστοι, στερούμενοι τῶν εἰς ξένας γλώσσας γεγραμμένων δικονομικῶν συγγραμμάτων, εἶχον μόνον βοηθὸν τὸ κείμενον τοῦ νόμου, διότι ὡς γνωστὸν ἡ δημοσίευσις τῆς σοφῆς περὶ δικονομικοῦ δικαίου συγγραφῆς τοῦ Κ. Γ. Φέδερ διεκόπη πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ 1 Τόμου (ὁστις πραγματεύεται περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν πρώτων 20 ἀρθρῶν τῆς πολιτικῆς δικονομίας) καὶ κύριος οἶδε ἂν καὶ πότε θέλει ἐξακολουθήσει.

Εὐχόμεθα δὲ νὰ περατώσῃ ὁ Κ. Σγαῦτας τὸ ἀποῖον ἀνέλαβεν ἔργον, δημοσιεύων καὶ τὰς λοιπὰς δικονομικὰς πραγματείας τοῦ αἰδιόμου Ρουσοπούλου ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν πολλῶν ἐν Ἑλλάδι ὑπηρετῶν αὐτῆς.

ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ.

Ὑπὸ *I. Ν. Σταματίου*
Λευκαδίου.

Ἐπὶ τοῦ Συγγράμματος
τοῦ *Κ. Κ. Σακελαροπούλου.*

Ἐπιγραφόμενου.

Ἐγχειρίδιον Ἑλληνικῆς Παλαιογραφίας.

Μελίτη. 1837. εἰς φυλ.

» Πᾶν' ἐστὶν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
» φεύγῃ τις, ὅς προσέσται τοῖς ζητούμενοις *
Στοβ.

—ο—

Ἡ σύνταξις Ἐγχειριδίου τῆς Ἑλληνικῆς Παλαιογραφίας εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν εἶναι βέβαια ἀναγκαιοτάτη, διότι οἱ Νεοί μας, δυσκολευόμενοι νὰ τὴν σπουδαζῶσιν εἰς ξένας γλώσσας, ἀγνοοῦσι τὴν μέθοδον τοῦ ὀρθῶς ἀναγίνωσκειν τὰ αὐτόγραφα μνημεῖα τῶν προγόνων των, ἅτινα καὶ τὴν ἱστορίαν ἀναπτύσσουσι, καὶ τὴν γλῶσσαν πλουτίζουσι. Τὴν ἀνάγκην ταύτην πρὸ πολλοῦ ἤδη αἰσθανθεὶς καὶ ὁ ἀξιότιμος Κ. Σακελαρόπουλος, δὲν ὤκνησε νὰ προσφερθῇ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς, συντάξας τὸ προκείμενον ἔγχειρίδιον, ὅπερ βεβαίως ἤθελε πληρώσει τὸν σκοπὸν του, ἂν ἤρθετο ἐξ ὑγιειωτέρων πηγῶν. Ὁ ἴδιος ὁμως ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι συνηρανίσαστο αὐτὸ ἀπὸ τῶν πρὸ Βοικχίου πτωχῶν Συλλογῶν τοῦ Μοντεφλκονίου (α) καὶ Πλακεντίου, (β) καὶ ὅτι τὴν πολῦτιμον καὶ πάσης ἄλλης νεωτέρην συλλογὴν τοῦ Γερμανοῦ τούτου (γ), δι' ἧς ἠδύνατο νὰ παράξῃ τί τέλειον, δὲν ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ συμβουλευθῇ κἀν ὡς ἔπρεπε οὐδ' εἰς τὰς ὀλίγας τοῦ Ἐγχειριδίου του Ἐπιγραφάς. Περιορίσθη ἄρα εἰς ὀλίγους τύπους καὶ κανόνες τῆς παναρχαίας παλαιογραφίας, ἐνῶ σπουδῆς ἀξία εἶναι καὶ ἡ μεταγενεστέρα. Ἡ ἔλλειψις δὲ αὐτῆ ἴσως ἐδύνατο νὰ παροραθῇ ἂν τὸ πλεῖστον τῆς πραγματείας δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν νόθων ἐπιγραφῶν τοῦ Φουρμόντου, ἐξ ὧν παράγονται καὶ τύποι γραμμάτων, καὶ κανόνες ὀρθογραφίας ἐσφαλμένοι. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐπιχειροῦντες νὰ διορθώσωμεν καὶ συμπληρώσωμεν ὅσον ἐνεστι τὸ προκείμενον Σύγγραμμα, ὅπως τὸ ἀναδείξωμεν ὅπως οὐν ὠφέλιμον τοῖς ὁμογενεσί, νομίζομεν ὅτι δὲν θέλομεν λυπήσει

(α) Palaeograph. Graec. Paris. 1708.

(β) Epitome Graecae Palaeograph. Rome 1735.

(γ) Corpus Inscriptionum Graecarum — BeroLinii — 1822.

τὸν Συγγραφέα του, ὅστις, οἷός τις καὶ αὐτὸς οὐχ ἤττον τῆς ἀληθείας ὡσπερ καὶ τῆς κοινῆς ἠφελείας, ἠγωνίσθη πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν.

Ἡ μέθοδός μας εἶναι ἀπλουσιτάτη. Βαίνοντες κατὰ τὰς Σελίδας τοῦ Ἐγχειριδίου, ἐκθέτομεν ἐν πρώτοις τὰ ἐλλειπῆ ἢ λεληθησμένα χωρία του, καὶ ἀκολουθῶντες ἐπισυνάπτομεν τὰς ἡμετέρας παρατηρήσεις, διορθώσεις ἢ συμπληρώσεις, πρὸντες πάντοτε τὴν θέσιν τοῦ λόγου συντομίαν.

ΚΕΦ. Α΄.

Πελασγικὴ γλῶσσα—Τρόποι γραφῆς.

§. 4.

[Σελ. 7. Ἐγχειρ.] Ἡ Πελασγικὴ γλῶσσα [ἢ παλαιὰ ἀρχέτυπος Ἑλληνικὴ] διεφυλάχθη ἐπὶ πολλὰ μετὰ τινῶν μεταβολῶν εἰς τὴν ὑστερον ὄνομασθεῖσαν Διολικὴν διάλεκτον. »

Παρατ.— Ὁ Ἡρόδοτος τοῦλάχιστον [ὅστις, καθὸ ἀρκετὰ ἀρχαῖος καὶ συγγενεῦς τοῖς Διολεῦσιν, ὡς Δωριεὺς, ἠδύνατο πλέον ἡμῶν νὰ γνωρίζῃ τὴν Πελασγικὴν γλῶσσαν, καὶ τὴν ταύτης συγγένειαν μετὰ τῆς Διολικῆς], λέγει ῥητῶς, ὅτι— » ἦν τινα δὲ γλῶσσαν ἔσαν οἱ Πελασγοὶ οὐκ ἔχω ἀτρεκέως εἰπεῖν. Εἰ δὲ » χρεῶν ἐστὶ τεκμηριώμενον λέγειν . . . ἦσαν Πελασγοὶ βάρβαρον γλῶσσαν ἰέντες. » (α)

§. 5.

[Σελ. 9. Ἐγγ.] » Περὶ τῶν διαφορῶν τρόπων τοῦ γράφειν. »

Συμπλήρ.— Ἐκτός τοῦ βουστροφηδὸν καὶ κιονηδὸν τρόπου, οἱ γραμματικοὶ ἀναφέρουσιν καὶ ἑτέρους δύο, τὸν σπειριδὸν καὶ πλινθηδὸν (β), οἷτινες, ὡς καὶ ἐκεῖνοι, ἀπαντῶνται συνεχέστατα εἰς τὰς Ἐπιγραφάς. Οὗτοι, νομίζομεν, μόλις ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐν κινήσει μετὰ τοῦ βουστροφηδὸν διότι, καθὼς οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐτήρουν πάντοτε ὀρίζοντιους τὰς γραμμάς, ἀλλ' ἐδίδον αὐταῖς διεκυθύνσεις ἐπὶ τὸ ἀρμοδιώτερον (γ), οὕτως αἱ κιονηδὸν, πλινθηδὸν, σπειριδὸν γραφαὶ ἀναφέρονται μᾶλλον εἰς μονήρη μνημεῖα, ἐν οἷς συγκαταλεκτέοι καὶ οἱ Πίνακες τοῦ Σόλωνος, ὧν οἱ μὲν Ἄζονες ἦσαν τετράγωνοι, αἱ δὲ Κύρβεις τριγωνοειδεῖς, ἐν σχήματι πυραμίδος (δ). Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους συνκίθιζον νὰ χα-

(α) Βιβ. Α΄. §. 56. — [Ῥητῶς δὲν λέγει ἐξ ἐναντίας ἐμολογεῖ ὅτι οὐκ ἔχει ἀτρεκέως εἰπεῖν. Καὶ κῆρ ἔστι τὸ ἀληθέστερον φαίνεται ὅτι ἡ Πελασγικὴ ἦτον ἡ ἀρχαιοτάτη Ἑλληνικὴ, κυρίως τῆ Διολικῆ συγγενῆς. Σ. Ε.]

(β) Bekk. Anecd. III. pag. 1170 — II. 786.

(γ) Ἐν τῷ Ἰοίτου δίσκῳ ἦσαν εἰς κύκλου σχῆμα— » Ταύτην οὐκ ἐς εὐθὺ ἔχει γεγραμμένην, ἀλλ' ἐς κύκλου σχῆμα περιέσται ἐπὶ τῷ δίσκῳ τὰ γράμματα— » (Παυσ. Β΄. κ', 1). ἐν δὲ τῇ Κυψέλου Ἀφρῆναι κατ' Ἑλληνικῆς— » ἐπιγραφῆς δ' ἐπὶ τῇ Ἀφρῆναι κατ' ἄλλους τὰ γράμματα— » ἐπιγραφῆς συμβαλλομένη χαλκοῦς— » (Αἰτ. Β΄—ε΄. 3.). Ταύτε ἐλεγμοῦ τούτους ἀπαντῶμεν καὶ εἰς πλείστα ἀγγεῖα, καὶ εἰς τὰς Θηραϊκὰς Ἐπιγραφάς (Franz. Elem. Gr. N. 1. 4. 5. 16.).

(δ) » Κύρβεις δὲ τριγωνοειδεῖς πυραμοειδεῖς, εἰς ἦσαν ἐγγεγραμμένοι αἱ Νόμοι ἄζονες δὲ τετράγωνοι χαλκοῖ ἦσαν, ἔχοντες τοὺς νόμους (Πολυδ. Η΄. §. 428.).

ράπτωσιν ὀλίγιστα γράμματα ἐν ἐκάστῳ στίχῳ, χωροῦντες κατὰ τὸ πλάτος τοῦ κίονος, ἐφ' οὗ ἐγράφον (ε). ἐκ τούτου δὲ κιονιδὸν καὶ ὁ τρόπος ὠνόμασται. Πλινθηδὸν δὲ γράφειν ἔλεγον ὅταν τὸ μῆκος τῶν στίχων καὶ ἡ σειρά αὐτῶν ἐσχημάτιζον τετράγωνον ἢ πλινθοειδὲς σχῆμα, ὡς ἐν πολλαῖς Ἐπιγραφαῖς δέκνυται. (ζ) Σπειριδὸν δὲ, ὅταν οἱ στίχοι διεκυθύνοντο κατὰ σπείρας ἢτοι ἐλιγμοῦς, ὡς ἐστὶν εἶδειν ἐν πολλαῖς τῶν Θηραϊκῶν Ἐπιγραφῶν (η). Προσθετός τούτοις καὶ ὁ στοιχηδὸν καλούμενος, καθ' ὃν ἕκαστον γράμμα τοῦ ἐπομένου στίχου ἐτίθετο ὑφ' ἕκαστον τοῦ προηγουμένου, σχηματίζοντα οὕτω καθέτους στίχους, ἐξ ὧν καὶ ὁ τρόπος τῆς γραφῆς τὸ ὄνομα ἔτυχε. Τοῦ τρόπου τούτου πλείστα Ἐπιγραφαὶ ἀρχαίων καὶ μεταγενεστέρων χρόνων σώζονται (θ).

§. 8.

[Σελ. 10 — Ἐγγ.] » Ἡ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ γραφῆ, ὡς συνεθίζεται εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐστάθη κοινῆς χρήσεως εἰς τοὺς Παλαιούς μας πολλὸν καιρὸν πρὸ τῆς καταργήσεως τοῦ βουστροφηδὸν γράφειν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ πολλὰς Ἐπιγραφὰς ὀκτακοσίων ἢ ἐννεακοσίων π. Χ. ἐτῶν. »

Παρατ.— Πάντες οἱ Ἀρχαιολόγοι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου [1828.] παραδέχονται, ὅτι οἱ ἀρχαιότατοι τῶν σωζομένων Ἐπιγραφῶν δὲν ὑπερπηδῶσι τὴν Μ'. Ὀλυμπιάδα, ἢτοι τὰ 610. π. Χ. Qui autem (λέγει ὁ Franzius) potestram aetatem tulerunt tituli vetustissimi origine maximam partem aeolica et dorica, ii commodè inter Olymp. 40—80, poni omnes possunt. » (ι).

ΚΕΦ. Β΄.

Γράμματα — Δίγαμμα.

§. 4.

[Σελ. 11. Ἐγγ.] » Τὸ Δ ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ Ζ στοιχείου, τὸ ὅπιον, ὡς εἶναι πιθανόν, δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰσαχθῆ εἰς τὸ ἀλφάβητον, καὶ ἀνεπληρούτο ἢ διὰ τοῦ ἀπλοῦ Δ ἢ διὰ τοῦ ΔΣ, ὡς ΔΣΕΥΣ, ἀντὶ ΖΕΥΣ. »

Παρατ.— Τὸ Ζ εἶναι ὅλως Φοινικικὸν καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὴν φωνὴν, κατέχει τὴν αὐτὴν θέσιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν, οἷαν καὶ εἰς τὸ Φοινικικόν Ἀλφάβητον, καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀρχαιοτάτας Ἐπιγραφάς (α)· διατὶ λοιπὸν νὰ μὴν ὑποτεθῆ ὅτι εἰσαχθῆ καὶ αὐτὸ συγχρόνως τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς γράμμασιν; Ἡ δὲ ἐνίστη αὐτοῦ ἀντικατάστασις διὰ τοῦ Δ ἢ ΣΔ δὲν ἀποδεικνύει ἐλλείψιν, ἀλλ' ἀπλοῦν διαλεκτικὸν ἰδιωτισμὸν, ὡς ἐστὶν εἶδειν καὶ ὑπὸ τῶν ἀρ-

(α) I. Franz. El. Ep. Gr. N. 33. 40. Καθὼς ὁ Ἀνθ. Γαζῆς δοξάζει ὅτι κατὰ τὸν τρόπον τούτον οἱ στίχοι ἔγράφοντο ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω (Ἑλλ. Βιβλιοθ. Σελ. 24.).

(ζ) Franz. El. Ep. Gr. N. 424. — (η) Αἰτ. N. 1. 4. 5. 46. (θ) Αἰτῶθ. N. 48—52, 57—59. 60. κ. τ. λ.

(ι) Αἰτῶθ. pag. 39.

(α) Franz. El. Ep. Gr. pag. 22.

χαίων μαρτυρούμενον — « εἰ καὶ περὶ αὐτὰ
 » δύνανται εἶναι δύο συμφώνων, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς
 » κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ζυγῆος σδυγῆος γράφουσιν
 » — ἀλλ' ὅμως οὐ δεῖ τὰ κατὰ διάλεκτον ἰδιαίχοντα
 » εἰς κοινὸν παραλαμβάνειν. » (6).

Διόρθ. — Οὐδαμῶς δὲ εὐρηται τὸ Ζ καὶ διὰ τοῦ
 ΔΣ ἀντικαθιστάμενον, εἰμὴ εἰς μόνον τὰς νόθους Ἐ-
 πιγραφὰς τοῦ Φουρμάντου (γ). Ὁ Μ. Ἐτομολόγος
 ἐν τούτῳ λέγει ῥητῶς — « Τὸ Ζ διαλύουσιν οἱ
 » Δωριεῖς εἰς Σ καὶ Λ, οἷον ζυγῆος σδυγῆος, ζευκτῆ-
 » ρος σδυκτῆρος » (δ) ἐπομένως Σλευς καὶ οὐδέ-
 ποτε ΔΣλευς. Ὑπὲρ τῆς παραδόξου δὲ ταύτης δια-
 λύσεως τοῦ Ζ εἰς ΔΣ, ἰσχυρισθαίς καὶ ὁ Ἐρατμος, ἠ-
 θέλησε νὰ νοθεύσῃ τὴν ἡδύαν φωνὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ
 Ζ (ε), καὶ τὴν ἀποδείξῃ ὁμοίαν τοῦ τραχέως Λατι-
 νικοῦ Ζ (δσέτα)· ἀλλ' ὁ σοφὸς Οἰκονόμος τὸν κατέ-
 βαλε θαυμασίως. (ζ).

§. 6'.

[Σελ. 12. Ἐγγ.] — Πρὶν δὲ παραληφθῆ τὸ σχῆμα
 » τοῦτο [τοῦ Η] ὡς γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀνε-
 » πληροῦτο ἢ δι' ἀπλοῦ, ἢ διὰ διπλοῦ Ε, ὡς Ἐρα
 » κλῆς Ἡρακλῆς, Μάτερ Μήτηρ. »

Διόρθ. — Οὐδαμῶς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γραμματικῇ ἢ
 ταῖς γνησίαις Ἐπιγραφαῖς εὐρηται τὸ Η διὰ διπλοῦ
 Ε ἀντικαθιστάμενον, εἰμὴ ὅπου παρεγγωρεῖ συναί-
 ρσεις, ὡς εἰς τὸ Ὀμηρικὸν δέελος δῆλος, ζέελος ζῆ-
 λος, τριήρως τριήρη κ.τ.λ. (η). Ἀλλὰ τὸ Μάτερ ὡς
 ἀσυναίρετον δὲν δύναται νὰ παραχθῆ ἀπὸ τοῦ ἀνε-
 πάρκτου Μάτερ, ὅπερ ἀληθῶς ἀποδεικνύει τὴν περὶ
 τὰ Ἑλληνικὰ παχυλὴν ἀμάθειαν τοῦ ἐφευρετοῦ του
 Φουρμάντου.

Συμπλήρ. — Τὸ Η ἀπαντᾶται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τῆς
 ΗΙ διφλόγγου, (θ).

§. γ'.

[αὐτόθ. Ἐγγ.] » Πρὸ τῆς εὐρέσεώς του [τὸ Θ] ἀ-
 » νεπληροῦτο διὰ τοῦ Τ καὶ Η, σημαίνοντος τὸ δα-
 » σὺ πνεῦμα. »

Παρατ. — Τῶν νεωτέρων τινές, ἀντιτεινόμενοι εἰς
 τὰς μαρτυρίας τῆς γραμματικῆς (ι), στηριζόμενοι δὲ
 ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος καὶ τοῦ φθόγγου,
 ἦν ἔχει τῷ Φοινικικῷ Τετ, ἐπὶ τῆς θέσεως, ἦν κα-
 τέχει εἰς τὸ Ἑλλ. Ἀλοάθητον, καὶ ἐπὶ τῆς ἐμφα-
 νίσεως αὐτοῦ ἐν ταῖς ἀρχαιοτάταις Ἐπιγραφαῖς (κ),
 παραδέχονται, ὅτι εἰσῆχθη συγχρόνως τοῖς λοιποῖς
 Φοινικικοῖς γράμμασι (λ).

(6) Bekk. Anecd. II. pag. 845. 29.

(γ) Franz. Auctōr. N. 36. (δ) Ἐν Α. Ζυγῆος.

(ε) Ἡ Λατινικὴ γλῶσσα, λέγει ὁ Κοντιλιανός, δὲν ἔχει
 » γράμμα νὰ μεταφράσῃ τὸ Ἑλληνικὸν ζ, διότι τοῦτο μὲν
 » ἔχει Παρὸν καὶ ἠδύ, τὸ δὲ Λατινικὸν Ζ, λυπηρὸν καὶ φρι-
 » κτόν· καὶ αἱ γλυκίαι φωναί — ζόπυρον, ζέφυρος — μετα-
 » φραζόμεναι Λατινιστί — Ζοργυρῆ, Ζέρφυρος — ἐκδίδου-
 » θουσιν ἦγον κωρὸν καὶ βέρδωρον (Quint. I. Lib. 42. πα-
 ρὰ Οἰκονομ. Ἑλλ. Προφ. Σελ. 89).

(ζ) Αὐτόθ. — (η) Αὐτόθ. Σελ. 99 — (θ) Κατωτ. Γ'.
 §. 4. (ι) Σχολ. Διον. Ἀρχε — Bekk. Anecd. II. pag. 780
 — 781 — Priscian pag. 512. Lib. I. de num. litter. — Plin.
 VII. 58. — (κ) Corp. Inscr. Gr. N. 4. 16. 23. 23. 28
 29. 32. 44.

(λ) Franz. El. Ep. Gr. pag. 48. — (Καὶ προφανεστάτη ἀ-

§. δ'.

[Σελ. 14. Ἐγγ.] » Τὸ Ψ ἀνεπληροῦτο διὰ τοῦ
 » ΠΣ ἢ ΒΣ. »

Συμπλήρ. — Προσέτι δὲ καὶ διὰ τοῦ ΦΣ, εἰς τὰς
 Ἀττικὰς μάλιστα ἐπιγραφὰς — οἷον Ἀφρηάδης, Ὀ-
 φρηάδης, Ὀφροῖος κ.τ.λ. (μ)

§. ε'.

[Σελ. 11. Ἐγγ.] » Λέγεται καὶ Δίγαμμα Αἰο-
 » λικόν, διότι τὸ μεταχειρίζοντο συχνότερον οἱ
 » Αἰολεῖς ἀντὶ πνεύματος εἰς τὰς ἀπὸ φωνήεντος
 » ἀρχομένας λέξεις, ἢ μεταξὺ δύο φωνήεντων. »

Συμπλήρ. — Ἐχρῶντο αὐτῷ προσέτι καὶ εἰς τὰς
 ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένας λέξεις, καὶ ἐν μέσῳ λέ-
 ξεως πρὸ ἢ μετὰ συμφώνων, ὡς ἐστὶν εἶδειν ἐν τῇ
 Ἐπιγραφῇ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γραμματικῇ, Ὁ Τρύ-
 φων ῥητῶς λέγει — « προστιθέσθαι δὲ καὶ [τὸ δίγαμ-
 » μα] . . . Τοῖς ἀπὸ φωνήεντων ἀρχομένοις· ἀπαξ
 » δὲ καὶ παρ' Ἀλικαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ Ἐρῆξις εἴρεται »
 (ν) καὶ Γρηγόριος ὁ Κορίνθιος — « Τὸ εἶ τῷ ρ προσνέ-
 » μουσιν ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται τ ἢ κ ἢ δ, οἷον
 » βρυτῆρ ἀντὶ τοῦ βρυτῆρ, βράκος ἀντὶ βράκος, βρό-
 » δον ἀντὶ τοῦ βρόδον » (ξ). ὡσαύτως καὶ γνόφος
 ἀντὶ τοῦ νόφος, καὶ βλέπω [λέω· λέβω] ἀντὶ τοῦ
 λέπω, καὶ σίδδη ἀντὶ τοῦ σίδη, καὶ ἀλιεδύειν ἀντὶ
 τοῦ ἀλιθύειν, καὶ ἀγνοια ἀντὶ τοῦ ἀνοια, καὶ Ἀρ-
 γιόδους ἀντὶ τοῦ Ἀριόδους, καὶ φάραξ ἀντὶ τοῦ φά-
 ραξ, καὶ γίσγον ἀντὶ τοῦ ἴσον (ο), οὕτω καὶ τὸ Λα-
 τιν. Sylba ἐκ τοῦ Ἑλλην. Ὑλη.

§. ς'.

[Σελ. 12. Ἐγγ.] » Εἰς μίαν παλαιὰν Ἐπιγρα-
 » φὴν ἀντὶ τοῦ F, εὐρίσκεται καὶ ὁ τύπος E, ΠΙΔΙΟΣ
 » ἀντὶ ἴδιος, EEE ἀντὶ ἔξ, ὅθεν τὸ Λατινικὸν sex.

Συμπλ. — Τῷ τύπῳ προστεθείσα μετὰ ταῦτα μι-
 κρὰ κεραία παρήγαγε τὸ ἐπίσημον ζ, σημαῖνον τὸν
 ἀριθμὸν 6, καὶ κατέγον τὴν αὐτὴν θέσιν, ἦν ἄλλοτε,
 ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ F, κατεῖχεν εἰς τὸ Διολοδωρι-
 κὸν ἀλφάβητον, καὶ νῦν κατέχει εἰς τὸ Λατινικόν.

ΚΕΦ. Γ'.

Διφθογγαί — Λέξεις τινές — Ἀριθμητικῆ.

§. α'.

[Σελ. 17. Ἐγγ.] » Ἡ διφθογγὸς ΗΙ ἀπαντᾶται
 » καὶ ἀντὶ τῆς ΗΙ, ὡς ΤΗΙ ἀντὶ ΤΗΙ, καὶ ἐπὶ ἀντὶ
 » ἐνός ἢ διπλοῦ Ε, ὡς Σιγείας ἀντὶ Σιγείας, Λαο-
 » δαμέσα ἀντὶ Λαοδάμεια. »

Συμπλήρ. — Ἀπαντᾶται προσέτι συχνώτατα ἐν
 ταῖς Ἐπιγραφαῖς καὶ ἀντὶ τοῦ μακροῦ Ι, οἷον κρείνω,
 Νείκων, Τείμων, Νεικάρετος, Φιλοτωνεῖνος, Ἐπα-
 φρόδειτος, Ἀφροδείσιος, Μαρεῖνος, Μακρεῖνος, Ἐλευ-
 σεῖνοι, Εἰσεῖνοι κ.τ.λ. (α) Προσέτι ἀντικαθίσταται ἐ-

πόδειξις τούτου, ὅτι ἐν ταῖς ἀρχαῖαις γνησίαις ἐπιγραφαῖς
 εὐρηται ΚΗ καὶ ΠΗ ἀντὶ Χ καὶ Φ, οὐδαμῶς ὅμως ΤΗ
 ἀντὶ Θ. — Σ Ε).

(μ) Corp. Inscr. Gr. N. 165. — Παγγαβ. Repert. d.
 Inscr. et Antiq. N. 8. 24.

(ν) Παθ. Λέξ. §. 14 — (ξ) Αἰολ. Διαλεκτ. §. 4.

(ο) Μ. Ἐπιγ. ἐν Α. γνόφος. Ἀλιεδύειν. Ἀργιόδους. Φά-
 ραγες. — Ἡσύχ. ἐν Δ. Λεύσει. γίσγον.

νότα και διά τοῦ Η, οἷον Ἐρήων χρέας, πλίονας, ἐπιτάδων, ἀπαμήτων κ.τ.λ. (β).

Διορθ. — Οὐδαμῶς εὐρηται καὶ διπλοῦν Ε ἀντί τῆς ΕΙ δίφθογγου, εἰμὴ ὅπου παρεγγωρεῖ συναίρεσις, ὡς εἰς τὸ Δωριεὺς Δωριεῖς, ἀληθεὺς ἀληθεῖς κ.τ.λ. Τὸ δὲ Ἀποδάμεια, καθὰ ἐξω τῆς κατηγορίας ταύτης, δὲν δύναται νὰ παρεγγωρεῖ ἀπὸ τοῦ Φουρμοντίου Δαοδαμέα. (γ).

§. β'.

[Αὐτόθ. Ἐγγ.] « Ἡ αὐτὴ δίφθογγος [ΒΙ] εἰς κἀποιαν Ἐπιγραφὴν εἶναι ἰσοδύναμος τοῦ Γ, ὡς Μειώπα ἀντί Μυώπα. »

Παρατ. — εἶναι τολμηρὸν νὰ θελήσωμεν ἀνευ ἀποχρῶντος λόγου νὰ σχηματίσωμεν κανόνα Ὄρθογραφίας, ὅτι τὸ ΕΙ ἐνότα ἀντικλιθίσταται καὶ διά τοῦ Γ, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς λέξεως Μειώπα, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ πάντῃ διάφορος τῆς ἐτέρας Μυώπα, ὡς ἡ μὲν ἐκ τοῦ μείων παραγομένη, ἡ δὲ ἐκ τοῦ μῦς.

§. γ'.

[Σελ. 18. Ἐγγ.] « Εὐρίσκονται μάλιστα καὶ πολλὰ λέξεις ὁμοῦ ἠνωμένοι καὶ ἀχωρισταί. Τούτων δὲ εἰς κάποιαν Ἐπιγραφὴν ἡ δίφθογγος ΑΙ διακόπτεται μὲ στιγμὴν, ἐπέχουσαν τόπον τοῦ Η, ἢ τοῦ Αἰολικοῦ F, ὡς ΜΕΛΕΒΑΙΝΕΝ ἀντί ΜΕΛΒΑΙΝΕΙΝ. »

Διορθ. — Ὁ Βοίεχιος (α) καὶ Φρασικλῆς (β) ἀδιατάκτως ἀναγινώσκουσιν ΜΕΛΕΒΑΙΝΕΝ ἀνευ στιγμῆς. Τίς γὰρ ὁ λόγος αὐτῆς; διατί νὰ ἐπέχη τόπον δασείας ἢ διγάμματος; μὴ ἀραγε ἀληθεύει ὁ καινότημος Ἐρκαμος; (γ).

§. δ'.

[Αὐτόθ. Ἐγγ.] « Εἰς μίαν παλαιάν Ἐπιγραφὴν ἀναγινώσκουμεν ΑΜΟΜΟΝΑ ἀντί ΑΜΥΜΟΝΗ, ὅπου τὸ Ο εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ΜΟ τῆς λέξεως εἶναι ἀντί Υ. »

Παρατ. — Οὐ μόνον εἶναι μοναδικὸν τὸ παράδειγμα τοῦτο, εἰλημμένον ἐκ τῆς Ἐπιγραφῆς τῶν Ἀμυκλῶν, ἀλλὰ καὶ ἀντιφατικόν, διότι ἐν τῇ αὐτῇ πολλαχοῦ εὐρηται ὑπάρχον τὸ Υ, ὡς ἐν τῷ — Κούραι, Ὀξύλου, Λααίου, τοῦ, κ. τ. λ. [εἶναι δ' ἡ Ἐπιγραφὴ ἐκ τῶν πλαστῶν τοῦ Φουρμόντου. Σ. Ε'.]

§. ε'.

[Σελ. 14. Ἐγγ.] « Σημεῖα ἀριθμῶν. »

Συμπλ. — Πρὸς τὰ σημεῖα τῶν ἀριθμῶν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἕτερα, ἐκφράζοντα διάφορα Νομισμάτων, Μέτρων καὶ Σταθμῶν εἶδη, ἅτινα συνεχέστατα εὐρηται ἐν ταῖς Ἐπιγραφαῖς. Τὰ κυριωδέστερα δὲ τούτων εἰσὶν

Τὸ Τάλαντον, ὅπερ ἐστὶμαῖνον διά τοῦ Τ.

Ὁ Στατήρ — διά τοῦ Σ. (δ)

(α) Corp. Inscript. Gr. N. 4733. 489. 490. 270. 353. 386. 4184. (Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὰς πολλὰ μεταγενεστέρως, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὰς Βοιωτικὰς μῶνον ἐπιγραφὰς. Σ. Ε.).

(β) Αὐτόθ. N. 400. 416. (εἰς μόνως τὰς πολλὰ μεταγενεστέρως. Σ. Ε.).

(γ) Ἀνωτ. Κερ. Β'. §. 6'.

(δ) Corp. Inscript. Gr. N. 444. 3140.

Ἡ Δραχμὴ — διά τοῦ Ι, ἥτοι τοῦ F, ἀνευ τῆς ἀνω κεραίας. (ε)

Ὁ Ὄβολος — διά τοῦ Ι.

Τὸ Ἡμιόβολον — διά τοῦ Ϝ. ἢ C. (ζ).

Τὸ Ἀπνάριον — δι' ἀστερίσκου (η) κ. τ. λ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰατρικῆς Μελέσεως.

— ο —

Μετὰ τὴν ἐνιαύσιον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰατρικῆς Μελέσεως περίοδον, ἥτις συμπληροῦται ἤδη ἀπὸ τῆς ἐνάρεξεως τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, χρέος ἡμῶν νομίζομεν νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ παρελθόντος, πρὶν ἢ δημοσιεύσωμεν τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ δευτέρου ἔτους.

Καὶ πρῶτον πάντων μετὰ συγκινήσεως ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν ἀντί τῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς, τῆς ὁποίας ἤξιωθη παρὰ τοῦ δημοσίου καὶ τὸ ἐπιστιμονικὸν τοῦτο ἔργον· δεύτερον δὲ εὐγνωμοσύνην ἰδιαιτέραν ἐκφράζομεν καὶ πρὸς τοὺς συντελέσαντας οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐφικτὴν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου ἡμῶν διὰ τῶν πραγματειῶν, τὰς ὁποίας διὰ τῆς Ἰατρικῆς Μελέσεως εὐπρεστῆθησαν νὰ δημοσιεύσωσιν. Ἠλπίζομεν πάντοτε εἰς τὴν ἐγκάρδιον σύμπραξιν τῶν συναδέλφων, καὶ αἱ ἐλπίδες ἡμῶν δὲν ἐματαιώθησαν καὶ πολλαχόθεν τοῦ Κράτους, καὶ ἐκ τῆς πρωτευούσης, καὶ ἐκ Παρισίων, καὶ ἐκ Μονάχου, καὶ ἐκ τῆς Ἐπτανήσου, καὶ ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος μᾶς ἐπέμφθησαν ἀξιόλογοι πραγματεῖαι πρὸς δημοσίευσιν· δι' αὐτῶν καὶ διὰ τῶν ὀλίγων κόπων, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς κατεβάλομεν, ἠδυνήθημεν νὰ φανώμεν ἄχρι τοῦδε τοῦλάχιστον ἀκριβεῖς εἰς τὰς περὶ δημοσιεύσεως ὑποσχέσεις ἡμῶν τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης ἡμέρας ἐκάστου μηνὸς πάντοτε μέχρι τοῦδε τὰ φυλλάδια καὶ ἐν τῇ πρωτευούσῃ διενέμοντο, καὶ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπέμποντο· ἡ ἀκρίβεια αὐτὴ ὀφείλεται ἐν μέρει καὶ εἰς τὸν ἀξιόλογον τυπογράφον ἡμῶν Κ. Κ. Ἀντωνιάδην, ὅστις μᾶς παρέσχε τῷ ὄντι ὄλας ἐκείνας τὰς εὐκολίας, τῶν ὁποίων ἡ ἔλλειψις καθιστᾷ δυσχερέστατον ἐνταῦθα τὸ ἔργον τοῦ δημοσιογράφου.

Καὶ τῶν μὲν ἡμετέρων ἔργων, τῶν ἄχρι τοῦδε δημοσιευθέντων, τὴν ἀξίαν δὲν ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκτιμήσωμεν, ἀλλ' οὐδὲ τολμῶμεν νὰ οἰκισιοποιηθῶμεν καθ' ὅλοκληρίαν αὐτὰ, ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα εἶναι ἐρανίσματα ἐκ τῶν δοκιμωτέρων συγγραμμάτων τῶν δὲ ἀλλοτρίων, ἢ τῶν ἀλλαχόθεν πεμφθέντων, ἀρμοδιώτατοι κριταὶ εἶναι οἱ ἀναγνόντες ταῦτα. Ἐάν ὁ

(ε) « Ut H ex Ηεκατόν, ita F ex Fεγε (F. 0604. 6. » natura esse coniecit Giesse de Dial. Aeol. II. pag. 223. » (Franz. El. Ep. Gr. pag. 345.). — (ζ) Corp. Inscript. Gr. N. 447. — (η) Franz. El. Ep. Gr. pag. 351.